

HUGO, NEBULA VE LOCUS ÖDÜLLÜ YAZAR
T. KINGFISHER

PALADİN'İN AŞKI

ÇELİĞİN AZİZİ 1

Çeviren: Güliz Akyüz Yıldırım

Eksik Parça Yayınları

Çeliğin Azizi Serisi 1 - Paladin'in Aşkı

T. Kingfisher

İngilizce olarak şu başlıkla yayınlanmıştır:

The Saint Of Steel Series #1: Paladin's Grace

© T. Kingfisher, 2020

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Güliz Akyüz Yıldırım**

Dizi Editörü: **Kürşad Kızıltuğ**

Son Okuma: **İsmail Yamanol**

Kapak İllüstrasyon: **Ursula Vernon**

Kapak ve Sayfa Tasarımı: **Esratur Gelbal**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

1. Baskı: Şubat 2026

ISBN: 978-625-8600-08-7

Türkçe yayın hakları, Anatolialit Ajans arayıcılığıyla Cornerstone Literary ile yapılan anlaşma ile alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

[instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

[facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

[youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

[tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

[x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

T. Kingfisher, North Carolina doğumlu yazar Ursula Vernon'un kullandığı, biraz absürt kaçan müstear adıdır.

Yazar, “başka bir hayatında” çocuk kitapları ve tuhaf çizgi romanlar kaleme almaktadır. World Fantasy ve Eisner ödüllerine aday gösterilmiş; Hugo, Sequoyah, Nebula, Locus, Alfie, WSFA, Coyotl ve Ursa Major gibi pek çok ödülün yanı sıra yarım düzine Junior Library Guild seçkisinin de sahibi olmuştur.

Bu ismi (T. Kingfisher), yetişkinler için yazdığı eserlerde kullanmaktadır. Eserleri arasında korku, epik fantezi, masal uyarlamaları ile elf ve goblinler üzerine kurguladığı ilginç kısa öyküler yer alır.

Yazı yazmadığı zamanlarda ise muhtemelen bahçesindedir ve kelebeklerle göz göze gelmeye çalışıyordur.

BİR

Stephen'ın tanrısı, yılın en uzun günü, vakit öğleni biraz geçerken öldü.

Çeliğin Azizi önde gelen tanrılardan değildi, ancak tamamen bilinmeyen bir tanrı da olmamıştı. Papaz ve paladinlerden oluşan dört tapınağı vardı ve kilisesinin piskoposu Hükümdar'ın ihtişamlı konseyinde diğer yerel kilise –Demir Döven Tanrısı, Dört Yüzlü Tanrı ve Beyaz Sıçan Tapınağı– ulularının yanında otururdu. Stephen'ın da aralarında olduğu paladinler Aziz'in kılıçlı adamlar gerektiren vazifeleri olduğunda at sırtında göreve gider, yaralarını sararak geri döner ve sadece iyileştiklerinde tekrar at sırtında yola koyulurlardı.¹

Ne Stephen'ın ne de diğerlerinin aklına bir tanrının ölebileceği fikri gelmişti. Böyle şeyler mitolojide olurdu, gerçek hayatta değil.

İblisleri avlamak üzere çıktığı uzun ve zorlu bir yolculuktan yeni dönmüştü. Bu, Çeliğin Azizi'nin birincil görevi değildi ancak Rüya Gören Tanrı'nın paladinleri ondan yardım istemişti, böylece Stephen üç yoldaşıyla birlikte onlara katılmak üzere dışarı çıkmıştı. İblis avlamak çirkin bir işti, çoğunlukla canlı hayvanların bedenlerine girerlerdi ve Rüya Gören Tanrı'nın seçilmişleri şeytan çıkarma konusunda yetenekliydi, ancak öfkeli bir iblisin içine girdiği dokuz yüz kiloluk bir boğa kimsenin tek başına üstesinden gelmek isteyeceği bir şey değildi. Aziz'in paladinleri tam anlamıyla birer ölüm makinesiydi ve Tanrı iblisleri öldürmek söz konu-

¹ Fantastik edebiyatta paladin, bir tanrıya sarsılmaz bir inançla bağlı olan, gücünü bu kutsal bağlılıktan alan ve kendini o tanrının adaletini sağlamaya adanmış bir “kutsal şövalye” figürüdür. Metinde ise bu terim, tanrısı ölen bir savaşçının amaçsız kalmış trajik durumunu vurgular. (e.n.).

su olduğunda seçilmişlerini Rüya Gören Tanrı'ya umursamadan ödünç verirdi.

Stephen, tanrısının öldüğünü hissettiğinde tapınağa giden yoldaki bayırın üzerinden geçiyorlardı. İlk düşüncesi kalbinin durduğu oldu. Sanki biri önce karnına bir yumruk indirmiş, sonra kaburgalarına kadar çıkıp her şeyi söküp dışarı çıkarmıştı. Ama bu bir yara gibi hissettirmiyordu, sanki içinden *özü çıkarılmış* gibiydi.

Atının boynunda öne doğru yığıldı. Uzaklardan bir bedenine yere çarpma sesini ve olanları gören Rüya Gören Tanrı'nın paladinlerinden birinin bağırışını duydu. Ve sonra kardeşi Istvhan'ın haşın ve hızlı bir şekilde dua ettiğini işitti, bu çok tuhaf bir şeydi çünkü Stephen içgüdüsel olarak o duayı kimsenin dinlemediğini biliyordu.

"Neler oluyor?" dedi atının boynuna doğru soluyarak. "Aziz nerede? Ne...?"

Dünya etrafında döndü. Kara gelgitin yerden sürünerek yükseldiğini hissedebiliyordu, bu savaş ve kan dökülmesini fısıldayan bir dalgaydı ama üstünde onu kutsayacak ve kutsal kılacak hiçbir altın ışık parıltısı yoktu.

Atından aşağı sürüklendi ve şaşkınlık içinde iblis avcılarının birinin yüzüne baktı. *Jorge*, diye düşündü belli belirsiz bir şekilde. En azından yol kirine ve şeytan sığırı kanına bulanmadığı zamanlarda yakışıklı bir erkekti. Tüm zırhı üstündeyken bile dik tutacak kadar güçlüydü. Öldürülmesi zor olacak kadar güçlüydü, ancak öldürülmesi gerekiyordu şüphesiz, o düşmandı.

"Stephen!" diye bağırды onu sarsan adam. Stephen gözlerini odaklamaya çalıştı. Bu ona çok zor geldi. Kara dalga görüşünü sarıp engelliyordu. Kılıcına uzandı.

"Stephen, *sorun* ne?" dedi düşman. *Düşman o muydu? O olmalıydı, o buradaydı ve Tanrı ölmüştü* ve kara gelgit dalgası Stephen'in başının üstüne kapanıyordu. "Halkına ne oluyor böyle?"

"Aziz," dedi Stephen, karanlık üstünü örterken. Kılıcını çekti. Çok uzak olmayan bir yerde birinin bağırıldığını duydu. "Aziz öldü."

İKİ

Üç yıl sonra

Stephen odasının tavanına baktı, her sabah yaptığı gibi yataktan çıkmamayı düşündü. Pencereden giren ışık huzmesi duvardan aşağıya süzülüp zemine doğru yok olurken, orada alçı tavana ve uzun koyu renkli ahşap kirişlere bakarak dünyanın sonuna kadar kalabilirdi.

Her sabah yaptığı gibi, bir zamanlar içi zaferle dolu olan ruhundaki boşluğu yokladı. Sadece sessizlik vardı. Orada bir daha asla hiçbir şey olmayacaktı. Sonra her sabah yaptığı gibi bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalktı. Onun için lütuf yok olmuştu ama hâlâ bir görevi vardı ve bu görev onu ileri taşıyacaktı.

Beyaz Sıçan Tapınağı o saatte sessizdi, hem de hiç olmadığı kadar. Bir ya da iki saat içinde ileri geri gidip gelen kâtip ve din adamlarıyla, küçük ya da bazen çözülmesi zor olan büyük sorunları çözmekle uğraşan yüzlerce insanla dolu bir arı kovanı hâlini alacaktı. Sıçan'ın papazları onarılabilecek şeyleri onarırdı ve bir şeyler tamir edilemeyecek kadar bozulduğunda insanların parçaları bir araya getirmesine yardım ederdi.

Tanrıları ölen ve sonrasında gelen katliamda kendilerini daha da parçalayan yedi şövalye için onarılma imkânı yoktu. Ama yine de Sıçan onları bu parçalanmış hâllerıyla içeri almıştı. Rüya Gören Tanrı ve Demir Döven Tanrısı da teklifte bulunmuştu, ancak Sıçan papazları onları açılan yaraları hâlâ kanlıyken içeri almıştı.

Stephen hâlâ bu nezaket için minnettar olup olmaması gerektiğini bilmiyordu. Tanrısı hayatta olan paladinlerin yanında olup,

onların sahip olduklarına karşı hissettiği kıskançlığın onu yemesine katlanmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. *Ama en azından o savaşçı tanrıların evinde bizi durduracak birileri olur.* Beyaz Sıçan'ın paladinleri yoktu. Ona savaşçılar yerine hukuk kâtipleri, şifacılar ve diplomatlar hizmet ediyordu. Stephen kendini sıklıkla kümesteki bir köpek gibi hissediyordu, vahşileşebilecek bir koruyucuydu ve tanrılar bilir alaşağı edilmeden önce ne kadar hasara yol açabilirdi.

Sıçan'ın hizmetkârları aptal değildi. Çeliğin Azizi'nin seçilmişlerinin tanrının ölümü sebebiyle verdiği hasarı görmüş ve bununla korkusuzca yüzleşmişti. Tapınak, parçalanmış şövalyelere karşılıksız kanat açmıştı. Geriye kalan paladinler yataktan kalkabilecek duruma geldikleri an hizmet etmelerine izin verilmesi talebinde bulunmuştu.

Stephen yemek salonunun kapısını iterek açtı. İsteyenler için demli çay ve bisküvi vardı. Bir düzine kadar erkenci kupaların üzerine eğilmişti, bazıları çoktan günlük işleri gözden geçirmeye koyulmuştu, birkaçı ise ellerini kupalara dolamış dalgın gözlerle oturuyordu. Uzaktaki duvarda, bir pençesinde bir kitap, diğerinde bir terazi tutarak yardımsever bir ifadeyle aşağı bakan Beyaz Sıçan'ın bir resmi vardı.

Bir fincan çay ve bisküvi alan Stephen bir sıraya oturdu. Birkaç dakika sonra ona katılmak üzere Istvhan içeri girdi. O, her zaman için paladinlerin en irisi olmuştu, öküz gibi omuzlara sahip iri yarı bir adamdı. İnsanlar cüssesinden dolayı onun aptal olduğunu varsayma eğilimindeydi. Bu, düşünmesi çok tehlikeli bir şeydi.

"Bu sabah da hâlâ hayattayız," dedi Istvhan, üç yıldır neredeyse her sabah söylediği gibi.

Stephen, üç yıldır neredeyse her sabah yaptığı gibi homurdandı.

Bunun o kadar da kesin olmadığı zamanlar olmuştu. Birçok erkek ve kız kardeşlerini çok erken kaybetmişlerdi, bazıları intihar etmişti, çoğunluğu ise tanrıyı kaybettikten sonra düştükleri bilinçsizlik hâlinde aýılamamıştı. Birkaçı daha karanlık durumlara düşmüştü. Bir süre diğerlerini de kaybedeceklerini düşünmüşlerdi ama hayatta kalan son yedisi toparlanmıştı. Sıçan papazlarının

bir daha asla uyanmayacak olanlara karşı gösterdikleri ilgi, parçalanmış şövalyelerin hizmet etme taleplerinin nedenlerinden biriydi. Ortada bir borç vardı. Ölüler bu bedeli ödeyemezdi, dolayısıyla bunu yaşayanların ödemesi gerekiyordu.

Bu borcun Stephen'ı nasıl hayatta tuttuğunu Istvhan'dan başkasına açıklamak zordu. Başkalarına bu kadar çok borcu varken pes edemezdi. Sıçan böyle bir borcu reddetse de hesap defteri dengelenene kadar Stephen için durmaya izin yoktu.

Bunlar bunaltıcı düşüncelerdi. Istvhan tabağına bakıp şöyle dediğinde minnettarlık hissetti: "Küçük ev tanrıları aşkına *bu da* ne böyle?"

"İğrenç bir şey," dedi Stephen. "Sanırım aşçı buna et suyu diyor."

"Et suyu bu renk olmaz."

"Aşçının haklı olduğunu söylemedim."

"Onları kazıkta yakabilir miyiz?"

"Biz o tarz paladinler değiliz. Her neyse, gözlerini kapatıp kelemenin tam anlamıyla başka bir şey yiyormuş gibi yaparsan tadı güzel geliyor."

İnleyen Istvhan, kendini sosla yargılamaya koyuldu.

Stephen ve Istvhan, kahvaltıdan sonra paladinlerin koğuşuna geri döndü. Günün programı koridorun başındaki kara tahtaya asılmıştı. Paladin yoldaşı bunu okuduktan sonra onun omzuna vurdu. "Gözdağı vermek üzere mahkemeye gidiyorum," dedi neşeyle. "Peki ya sen?"

"Şifacılardan birine tekinsiz mahallelerden birinde eşlik edeceğim."

"Ah ne de şanslısın. Saatlerce kaşlarımı çatmak sorun değil ama ayakta durmaya dayanamıyorum. Ve bir tabureyle tehditkâr görünmek çok zor."

Stephen homurdandı: "Hâlâ aynı yargılama mı?"

"Ne yazık ki öyle. Adamı devirip bu işi bitirebilirim ama Sıçanlar bunun hoş görünmeyeceğini söylüyorlar." Omuz silkti.

Söz konusu yargılama, Sıçan'ın hizmetkârlarından birine takıntı beslemeye başlayan, kadını takip edip ona istenmeyen hediyeler gönderen, sonunda takıntısı çok daha karanlık bir hâl alan bir

adam hakkındaydı. Şüphesiz ki davayı Tapınak kazanacaktı ama bu amansız ve yorucu bir işti ve Istvhan'ın buradaki rolü adalet yerini bulurken kadının fiziksel olarak korkutulmamasını sağlamaktı.

Paladinlerin Sıçanlar için yaptıkları işlerin büyük kısmı bu türdeydi. *Burada dur ve korkutucu görün. Burada yürü ve şifacıları işlerinin başındayken rahatsız edebilecek herkese öfkeyle bak. Piskoposunu koru, bela beklediğimizden değil, sadece piskoposun korumasız sanılmaması için.* Bu onların eski görevlerinden çok uzaktı ama aslında nahoş bir görev de sayılmazdı. Düşman onu öldürme- se bile suçlamaları onu öldürebilirdi.

“Sıçanlar yüzünden saçlarıma aklar düşecek,” dedi Stephen. “Bu şifacının daha önce hiç koruması olmamış. Dokumacı Yuvası Mahallesi’nde çalışıyormuş ve bir korumaya ihtiyacı olmadığını düşünüyormuş, bana öyle söylediler.”

“Dokumacı Yuvası insanların kafalarını kesip cesetlerini nehre atan tipin olduğu kenar mahalle mi?”

“Ta kendisi.” Stephen yüzünü ovuşturdu. “Bizsiz nasıl bu kadar uzun yaşayabilmişler?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Istvhan neşeyle. “Ama işin iyi tarafı aylardır kimse beni bıçaklamadı.”

“Beni de.”

İkisi de kötü talihten korunmak için bir işaret yaptı ve sonra güldü. Stephen, Istvhan'ı dostça ittikten sonra kılıç antrenmanına gitti.

Sıçan'ın dövüşçü talebi yoktu, bu yüzden Tapınağın hiçbir zaman resmi bir eğitim alanı olmamıştı. Şehrin en parlak döneminde ziyarete gelen diğer inançlardan paladinler ve bir piskoposun maiyetinde seyahat edebilecek olan muhafızlar için küçük bir salon inşa edilmişti ama bu çok uzun zaman önceydi. Salon toz, örümcek ağları ve kimsenin atmaya cesaret edemediği kırık mobilyalarla dolmuştu. Burayı temizleme işi parçalanmış paladinlerden hastalığın son kalan izlerini de söküp almıştı. Stephen, tanrı öldükten sonra hissettiği ilk coşku kıvılcımının, salonun kapısında durup “*bunu düzeltebiliriz,*” diye düşündüğü an olduğunu hatırladı. Uzun zamandır hissettiği ilk olumlu duyuydu bu.

Kapıdaki küçük mabedin önünden geçerken alışkanlıkla dudaklarına dokundu. Burası muhtemelen Çeliğin Azizi'nin yeryüzünde kalan son mabedi idi. Biri –bir Sıçan hizmetkârı– her sabah burada bir mum yakardı. Başlangıçta beş mum vardı. Stephen bunlardan dördünü kaldırmış ve içeride tek bir mum bırakmıştı, böylece orası artık yaşayanlara değil ölüme adanmış bir mabet hâlini almıştı. Tapınağın bilinmeyen koruyucusu ertesi gün yalnızca tek bir mum yakmıştı. Bu gibi küçük ve söze dökülmeyen jestlerle parçalanmış paladinler ile Sıçan'ın hizmetkârları arasında bir müzakere yolu oluşmuştu.

Stephen kılıcını duvara astı, bir antrenman bıçağı aldı ve işe koyuldu.

Düz vuruş, ters vuruş, savuşturma ve hamle. Böyle kandan yoksun bir çalışmada savaş gelgitlerinin ortaya çıkma şansı yoktu. Kendini tekrarlayan, çoğu zaman da sıkıcı gelen hareketlerden oluşuyordu ama son günlerde yapmaya çalıştığı meditasyona da bir o kadar yakındı. Kılıç odaklanma ve konsantrasyon gerektiriyordu, dünyanın bir sonraki harekete ve bir sonraki ana doğru daralması, ne bir adım ileri ne bir adım geri. Kılıç alıştırmaları yaptığı o kısa süre zarfında kendini parçalanmış hissetmiyordu.

İlk yıl artık dua edemediğini fark etmişti. Aziz'in içinde bulunduğu sessizlik fazlasıyla nihaiydi. Dua ona sadece Aziz'in ardında bıraktığı boşluğu hatırlatıyordu.

Dua ona kısa süreliğine de olsa tanrı öldüğünde neye dönüştüğünü hatırlatıyordu. Ancak kılıç, kılıç hâlâ iyiydi.

Antrenmandan sonra vücudundaki teri ve kiri yıkamak üzere tuvalette diğerlerine katıldı. Bazen kişisel bakım konusunda kanalizasyonda yaşayan yaratıklar arasında sıçanlar en titiz olanlardı ve Sıçan'ın hizmetkârları da bir istisna değildi. Stephen, Çeliğin Azizi'nin tapınaklarıyla karşılaştırıldığında en azından bunun bir ilerleme olduğunu kabul edebilirdi. Tanrı savaşa çok önem veriyordu ama sonrasında yıkanıp temizlenmeye pek o kadar değil. Saçları hâlâ nemli bir hâlde banyodan çıktı, güneşe baktı ve şifacıyla buluşma vaktinin geldiğini fark etti.

ÜÇ

Söz konusu şifacı kafatasının üstünde kel bir nokta bulunan, uzun parmaklı narin ellere sahip, orta yaşlı bir adamdı. Onunla daha önce tanışmamış olan Stephen elini uzattı. “Stephen.”

“Kardeş Francis.” Stephen’ı keskin, nazik gözlerle baştan aşağı süzdü. “Çeliğin Azizi değil mi?”

Hangi tanrıya hizmet ettiği yeterince açıktı. Stephen üstünde hâlâ Tanrı’nın ambleminin bulunduğu bir pelerin taşıyordu – geleneksel kılıç, altından alevler, kılıcı tutan ve boydan boya altın kan döken bir el. Bütün parçalanmış paladinler böyle giyiniyordu. Tapınak bu pelerinleri sadece onarmakla kalmamıştı, aynı zamanda her yıl pelerinleri arkalarına sembollerini işlenmiş yenileriyle değiştiriyordu. Sıçan onların hizmetini kabul etmişti ama kim olduklarını unutmalarına gerek duymamıştı.

Stephen unutmamıştı. Görünüşe göre kimse unutmamıştı. “Evet, öyle.”

“Sen çılgına dönen paladinlerden birisin.”

“Öyleydim, evet.” Stephen şifacının kafasına baktı. “Tehlikeli olduğumdan endişeleniyorsanız Piskopostan başka bir muhafız atamasını talep edebilirsiniz.”

“Sen kılıcı olan iri bir adamsın,” dedi şifacı onu şaşırtarak. “Elbette ki tehlikelisin. *Önemli olanın da* tam olarak bu olduğuna inanıyorum.”

Stephen dudaklarının seğirdiğini hissetti. “Doğru nokta kardeş.”

“Ben hâlâ bunun tam bir aptallık olduğunu düşünüyorum,” diye homurdandı Kardeş Francis. “Dokumacı Yuvası’nda daha önce hiç sorun yaşamadım. Onlar iyi insanlar, sadece yoksul ve çaresizler.”

“Bir ay zarfında nehirde üç kesik kafa bulundu.”

“Evet ama beni *tanırlar*.” Kardeş Francis ellerini sanki kesik kafaların önemsiz olduğunu ya da işinin olağan tehlikelerinden biri olduğunu anlatmak istercesine salladı, Stephen hangisini kastettiğinden emin değildi.

Saç derimdeki tüm tellerin tek tek beyazladığını hissettiğime inanıyorum. “Yine de Piskopos önlem almanın akıllıca olacağını düşünüyor. Gidelim mi kardeş?”

“Evet, evet.”

Ayaklarının dibinde tedavi malzemeleriyle dolu ağır bir çanta duruyordu. Stephen tereddüt etmeden çantayı alınca adam gülümsedi.

“Yani, eğer ağır kaldırmakla ilgili bir sorunun yoksa. Artık es-kisi kadar genç değilim.”

“Önemli becerilere sahipsiniz,” dedi Stephen. “Benimse sadece kaslarım var.”

Şifacı sırttı. “Altı yerde duracağız,” dedi. “Ve işler korktuğumdan daha iyi gitmezse seni sonuncusunda eve göndereceğim. Sonuncusu gece boyunca izlenecek bir vaka ya ateş düşene kadar ya da...” Cümlesini bitirmedi ama buna gerek de yoktu. Stephen yaralanma sonrası olan ateşe aşınaydı ve bunun sonunun nereye varabileceğini iyi biliyordu.

Küçük tombul şifacıyla geniş omuzlu paladin Sıçan Tapınağı’ndan şehre doğru yola çıktılar. İzledikleri rota onları ara sokaklardan hallice olan dar sokaklara kurulmuş dar binaların önünden geçirdi. Yoksul mahallelerin iki ya da üç sokak yukarısındaydılar ama bölgenin üstünde bir yoksulluk hayaleti asılıydı. Herkes düşüşün ne kadar kolay olduğunu biliyordu. Stephen da bunlar gibi bir binada büyümüştü. Düşme hakkında her şeyi biliyordu.

Şifacı çok konuşkan biriydi ama Stephen’dan arada bir gelen homurdanmadan fazlasını beklemiyordu ve bu da tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

İlk eve vardıklarında neredeyse öğlen olmuştu. Şifacı içeri girerken Stephen ön kapının önünde nöbete koyuldu. Sırtını aşınmış tuğlaya yasladı. Kötü değil sadece yoksul bir mahalle oldu-

ğundan insanlar başta ona doğrudan baktı. Ama yüzleri değişip de aceleyle uzaklaşmaya başladıklarında bunun pelerindeki nişandan mı yoksa Kardeş Francis'in söylediği gibi kılıçlı iri bir adam olmasından mı kaynaklandığını anlayamadı. Yolun karşısındaki ara sokakta bir grup çocuk ip atlıyordu. Onlar da ona baktılar, ama korkuyla değil, çocukların tuhaf yetişkinlere karşı olan küçümseyici bakışlarıyla. Stephen söyledikleri tekerlemeyi yakalayabilmek için kulaklarını dört açtı.

BAY Brass

Vergisini ödemedi

Cellat kafasına kırk darbe indirdi

İki, dört

Altı, sekiz

Kaç darbe yapar?

Bir iki üç... dört

İlerledikçe tempo hızlandı ve ortadaki çocuk, ciddi bir yüz ifadeyle, talihsiz Bay Brass'ı daha uzun yaşatmaya kararlı bir şekilde elinden geldiğince hızlı zıplamaya başladı. Stephen gülümsedi. Bunu küçüklüğünden hatırlıyordu. Yapabildiği en fazlası otuz üç darbeydi.

Geçen haftanın yarısını hatırlamazken bunu hatırlıyor olmam ne kadar komik. Yaşlanıyorum sanırım. Henüz kırkında bile değildi ama bazı günler kesinlikle yaşlı hissediyordu.

Şifacı çantasını kapatırken telaşla dışarı çıktı. "Sonraki!" dedi neşeyle ve Stephen'la birlikte bir sonraki durağa gittiler, o sırada küçük kız hâlâ celladı yenmeye çabalıyordu.

Stephen, şifacının onu içeri çağırdığı üçüncü durağa kadar dışarıda nöbet tuttu. "Kardeş Francis!" diye seslendi hasta kişi dehşet içinde doğrulmaya çalışırken. "Ben... bu kadar kötü görünürken yanıma birini çağıramazsın!"

"Bayan Abernathy," dedi şifacı, hastasını yatırmak için nazikçe geriye doğru iterken. "Nasıl görünürseniz görünün siz güzelsiniz."